

Böjt 5. vasárnapja - Judica

„Ha az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki az Istentől van, hallja az Isten beszédeit; ti azért nem halljátok, mert nem az Istentől valók vagytok. ... Bizony, bizony, mondom néktek, ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.”

(János ev. 8,46-47; 51)

Judica – „*Ítélj meg engem Istenem*” – szól hozzánk Böjt 5. vasárnapjának üzenete, amikor ettől az ún. „fekete” vasárnaptól kezdve figyelmünk fokozottan is Jézus passiói útjára irányul. Erre az útra tekintve mai igénk egy olyan párbeszédbe vagy inkább vitába von be minket, melyben örök érvényű szavak, örök érvényű mondatok hangzanak el Jézustól. Olyan kijelentések ezek, melyekben feltárul előttünk az Ő küldetésének célja és lényének lényege. Akkor és ott a jeruzsálemi templom udvarán, Jézusban és az Őt körülvevőkben két világ találkozott, de Ábrahám utódainak szeme nem nyílt meg arra, hogy meglássák, Jézusban Isten ígéretének hordozója, az „*általad nyer áldást a föld minden nemzetsége*” ígéret beteljesítője áll közöttük.

Ígéretetek, próféciák készítették elő jövetelét és érkezését, jelekként értékelt csodák mutatták hatalmát és szavai hirdették Isten országának eljövetelét. Mindez ellentétes érzéseket és indulatokat ébresztett az Őt körülvevőkben. Feléjük hangzik, de a mindenkori emberhez szól Jézus kérdése: „*miért nem hisztek nekem?*” Az általa adott válaszban pedig az ember életének vertikális dimenziója tárul fel: erre, mármint hinni, csak azok képesek akiknek az Ige hallása és megtartása által ez megadatik. Csak ennek a gyógyító Igének az elfogadása által rendeződhet az Istennel való kapcsolatunk és az emberhez való viszonyunk. De ez nem emberi képességünk függvénye, sem nem emberi értelmünk következménye, hanem egyedül Isten kegyelme rajtunk.

Jézus szava meg akar ismertetni minket azzal az igazsággal, melyet Benne és Általa mutatott meg az örökkévaló. Azzal, hogy hiába van bármim és hiába vagyok bárki, a múlandóság útját járom. Az egyik legősibb írásos emlékünknél, a Halotti Beszéd, melynek évszázadokon átívelő megállapítása korunk emberére nézve is változatlanul fájdalmasan igaz valóság: „*íme, por és hamu vagyunk*”. A technikai civilizáció korában, kitágult világunkban talán nehezebben vesszük észre, vagy nem akarjuk észrevenni embervoltunknak, teremtményvoltunknak alapvető korlátait és határait, - pedig kénytelenek vagyunk tudomásul venni, hogy minden napunkra és pillanatunkra a múlandóság nyomja rá a maga bélyegét. Hogyne volna hát felfoghatatlanul csodálatos evangélium, életirányt mutató és reménységet adó örömhír Jézus szava, melyben az igazságon túl meg akar ismertetni minket az Örökkévaló kegyelmével is és ígéri: „*ha valaki megtartja az én ígéretet, nem lát halált soha*”.

Ez a kijelentés ott és akkor a végsőig korbácsolta az indulatokat. Nem látni halált? Hiszen „*a próféták is meghaltak*”, - vagyis *mindazok, akik a hitbeli tájékozódás alapját és irányítóját jelentették*. Sőt „*Ábrahám is meghalt*”, aki pedig a hit példaképeként, az Örökkévaló választottjaként, ígéreteinek örökösöként a legnagyobb volt. Lehetetlen hát, hogy valaki nálánál nagyobbat kapjon, tudjon vagy ígérjen, sőt egyenesen botrány, hogy valaki nála Istenhez közelebb lévőnek tartsa magát. Ha még Ábrahámnak is meg kellett halnia - gondolták Jézus ellenfelei -, akkor ez azt jelenti, hogy a halál alól nincs kivétel. S ha ez így van, akkor nem csak felfoghatatlan, de egyenesen felháborító káromlás számukra Jézus kijelentése, melyben azt állítja, hogy az Ő igéjéhez való viszonyban dől el az ember sorsa: vagyis „*ha valaki megtartja*” azt. De hát ki ez a Jézus, aki ilyet mer állítani, - „*nagyobb vagy atyánknál, Ábrahámnál? Kinek tartod magad?*” – kérdezik Tőle felháborodva. Jézus a válaszában feltárja önmagát: „*bizony, mondom nektek, hogy mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*”.

Vagyis Ő nem sorolható történeti keretek közé. Benne található a kezdet és a vég, Benne megszűnik az idői dimenzió, Benne elveszíti hatalmát a halál, mert Ő öröktől fogva van, Benne az örökkévalóság belépett az elmúlóba, az időfeletti a történelmi időbe. De meghalljuk-e, hisszük-e Jézus igazságának ígéit? Mert csak akkor válik számunkra félelmeinkben nyugalommá, erőtlenségünkben erővé, halálban életté, ha kérdésére: „*miért nem hisztek nekem?*” - őszintén tudjuk mondani: *Hiszek Uram! De kérlek, légy segítségül az én hitetlenségemen! (Márk 9,24)*.

Imádkozzunk!

Köszönöm Uram, hogy nem hagysz bizonytalanságban a jövő felől! Dávid király szavaival kiáltok hozzád: Könyörülj rajtam a te nagy irgalmasságod sokasága szerint! Add, hogy a hit és reménység erősödjön bennem Igéd által! Ajándékozz meg a józanság, alázatosság, állhatatosság és szeretet lelkületével! - Ámen -

Dr. Pöcze István (2021)